

POHÁDKA 02

Den, kdy se ztratil potok

Bruno ráno zjistí, že z lesa zmizel potok. Kamarádi se vydají proti proudu a objeví, že po noční bouřce bude potřeba jejich síla, důvtip i jeden velmi zvláštní „kámen“.

Přibližně 16 minut • od 4 let • spolupráce a voda

01

Potok je pryč

Medvěd Bruno měl po ránu rád tři věci.

Klid.

Snídani.

A studenou vodu z potoka.

Toho rána měl snídani.

Měl i klid.

Ale když došel k potoku, zjistil, že třetí věc chybí.

Zastavil se na břehu a chvíli jen koukal.

„Hm.“

Potom se rozhlédl.

„Hmmm.“

Nakonec se podrbal za uchem.

„To není dobré.“

Potok byl pryč.

Tedy ne úplně.

Koryto tam pořád bylo. Kameny také. Mezi nimi zůstalo několik louží a v jedné z nich se zoufale mrskaly dvě malé rybky.

Ale voda, která ještě včera zurčela přes kameny, tekla kolem kořenů a šplouchala medvědovi na tlapy, byla pryč.

„Potok se ztratil!“ zaburácel medvěd.

Z lesa vyletělo hejno ptáků.

A z nedalekého křoví mýval Alfréd.

„Kde?!“

„Co kde?“

„Kde se ztratil?“

Medvěd ukázal na prázdné koryto.

Mýval se podíval doleva.

Potom doprava.

„Aha.“

Chvíli přemýšlel.

„Hledali jste ho?“

Medvěd zavřel oči.

„Právě jsem přišel.“

„Tak bych začal hledáním.“

02

Všichni u prázdného koryta

Za chvíli už byli u potoka všichni.

Liška Zorka procházela po suchých kamenech a zkoumala koryto.

Sova Adélka seděla na větvi nad nimi.

Králičice Bětka klečela u jedné z louží a snažila se nabrat rybky do velkého listu.

Bobr Bob stál úplně nehybně.

Díval se na prázdný potok.

Pak se podíval na ostatní.

„Co?“

Nikdo nic neřekl.

„Proč se na mě všichni díváte?“

Mýval naklonil hlavu.

„No…“

„Ne.“

„Já jsem ještě nic neřekl.“

„Ale chtěl jsi.“

Mýval zavřel tlamu.

Bobr ukázal na suché koryto.

„Tohle není moje práce.“

„Nikdo neříká, že je,“ uklidňovala ho králičice.

Bobr si založil tlapy.

„Ale všichni si to myslíte.“

Medvěd zavrtěl hlavou.

„Já ne.“

Bobr se na něj vděčně podíval.

„Děkuju.“

„Já si myslel, že bobři dělají hráze, ne že kradou celé potoky.“

Bobr si povzdechl.

03

Kam se voda poděla?

Sova slétla níž.

„Voda nemohla zmizet.“

„Vidíš ji někde?“ zeptal se mýval.

„Ne.“

„Tak zmizela.“

„Voda někam teče.“

„Teď právě neteče.“

„Proto musíme zjistit proč.“

Liška už stála o kus dál proti proudu.

„Tak půjdeme nahoru.“

„Kam nahoru?“ zeptal se mýval.

„Proti proudu.“

Mýval se podíval do suchého koryta.

„Ale žádný proud tu není.“

Liška se nadechla.

„Půjdeme tam, odkud proud tekl.“

„Aha.“

Mýval se usmál.

„To jsem chtěl navrhnout.“

04

Záchrana rybek

Než vyrazili, museli zachránit rybky.

Bobr našel nejhlubší louži, ve které zůstalo dost vody.

Medvěd vedle ní vyhloubil tlapami malou prohlubeň a liška do ní začala nosit vodu z ostatních louží.

Králičice opatrně přenesla rybky.

Mýval také chtěl pomáhat.

Dostal za úkol držet list s vodou.

„Hlavně ho nenakláněj," řekla králičice.

„Já vím, jak se drží list."

„Dobře."

„Už jsem držel spoustu listů."

„Výborně."

„Jednou jsem držel dokonce dva."

Králičice se otočila.

Mýval se podíval za ní.

List naklonil.

Voda mu vytekla na nohy.

Podíval se dolů.

„Tenhle byl nějaký děravý.“

Králičice mu vzala prázdný list.

„Nebyl.“

05

Proti proudu

Vyrazili proti proudu.

Tedy proti tomu, co ještě včera bývalo proudem.

Zpočátku se šlo snadno.

Suché koryto tvořilo mezi stromy širokou cestu.

Jenže po chvíli se začalo zužovat.

Kameny byly větší.

Kořeny vyšší.

A všude ležely větve, které během noční bouřky popadaly ze stromů.

„Bouřka tu v noci musela řádit pořádně," řekla liška.

Sova přikývla.

„Vítr šel od severu. Podívejte se na polámané větve."

Mýval jednu zvedl.

„Tahle je zlomená."

„Ano."

„Takže potvrzeno."

Sova se na něj podívala.

„Co?"

„Že se lámaly větve."

Sova raději letěla dál.

06

Překážka u starého buku

První větší překážka čekala u starého buku.

Přes celé koryto ležel spadlý kmen.

Liška ho zkusila přeskočit.

Králičice prolezla pod ním.

Mýval se vyšplhal nahoru.

Sova ho jednoduše přeletěla.

Medvěd se zastavil.

„A já?“

Bobr si kmen prohlédl.

„Můžeš ho obejít.“

Medvěd se podíval nalevo.

Husté ostružiní.

Napravo.

Ještě hustší ostružiní.

„Nemůžu.“

Bobr poklepal na kmen.

„Tak ho odvalíme.“

Opřeli se do něj oba.

Nic.

Přidala se liška.

Nic.

Králičice také.

Kmen se ani nehnul.

Mýval Alfréd seděl nahoře.

„Mám pomoct?“

„Ano!“ zavolali všichni.

Mýval seskočil.

Kmen se okamžitě pohnul.

Všichni ztuhli.

Mýval se rozzářil.

„Viděli jste to?“

Bobr se podíval na místo, kde před chvílí seděl.

„Ty jsi ho zatěžoval.“

Mýval přikývl.

„Takže jsem pomohl tím, že jsem přestal překážet.“

„Přesně.“

Mýval se zamyslel.

„To mi jde.“

07

Stopy po bouřce

Čím dál se vydávali proti proudu, tím podivnější stopy nacházeli.

Nejdřív trs trávy zachycený vysoko na keři.

Potom šišky a listí namačkané mezi kameny.

Pak kus kůry zapíchnutý do větve skoro ve výšce medvědovy hlavy.

Liška se zastavila.

„Voda tady musela být mnohem výš než normálně.“

Sova přikývla.

„A někde před námi pořád je.“

Králičice se rozhlédla.

„Kolik jí může být?“

Nikdo neodpověděl.

Jen bobr Bob začal jít rychleji.

08

Hráz, kterou nikdo nepostavil

Uslyšeli ji dřív, než ji uviděli.

Tiché hučení.

Pak šplouchání.

A nakonec zvláštní hluboké vrzání.

Křřřk.

Křřřk.

Vyšli mezi stromy.

A všichni se zastavili.

Před nimi stála hráz.

Byla obrovská.

Kmeny stromů, větve, bláto, kameny, listí a tráva se během bouřky zaklínily mezi dvěma skalami.

Za nimi se vytvořilo malé jezero.

Voda sahala vysoko mezi stromy.

Další stále přitékala shora.

Bobr otevřel tlamu.

„Přehrada.“

Všichni se na něj podívali.

„Co zase koukáte na mě?!“

Liška se usmála.

„Nic neříkáme.“

„Tahle není moje.“

„Víme.“

„Ani trochu.“

„Dobře.“

„Já bych ji takhle nikdy nepostavil.“

Sova si prohlédla obrovskou změť větví.

„Toho jsme si všimli.“

Bobr k ní přistoupil blíž.

„Tohle není přehrada.“

Mýval zamrkal.

„Před chvílí jsi řekl přehrada.“

„To byl první dojem.“

Bobr ukázal na kmeny.

„Tohle je hromada.“

Křřřk.

Jedna z větví se pohnula.

Bobrův výraz se změnil.

„A velmi špatná hromada.“

09

Voda musí ven pomalu

Liška Zorka přistoupila blíž.

„Tak ji rozebereme.“

„Ne!“ vykřikl bobr.

Liška ucukla.

Bobr ukázal za hráz.

„Podívej se, kolik je tam vody.“

Všichni se podívali.

„Když hráz otevřeme najednou, všechno to poteče dolů.“

Medvěd se zamračil.

„Tam jsou naše domovy.“

„A rybky,“ dodala králičice.

„A moje lávka,“ řekl bobr.

Všichni se na něj podívali.

„Co? Dal jsem si s ní práci.“

Sova přeletěla nad hrází.

Když se vrátila, nevypadala spokojeně.

„Voda stále stoupá.“

Křřřk.

Tentokrát hlasitěji.

„A hráz dlouho nevydrží,“ dodala sova.

10

Nové koryto

Bobr začal pobíhat podél břehu.

Prohlížel kameny.

Kořeny.

Sklon země.

Potom se zastavil.

„Potřebujeme vodu vypustit pomalu.“

„Jak?“ zeptala se liška.

Bobr ukázal na pravý okraj hráze.

„Uděláme malé koryto. Odtud sem. Voda poteče bokem a vrátí se do potoka až níž.“

„Tak kopeme,“ rozhodla liška.

Medvěd Bruno se pustil do hlíny.

Jeho velké tlapy odhazovaly celé hromady zeminy.

Králičice vybírala menší kameny.

Liška čistila trasu.

Sova létala nad nimi a kontrolovala, kudy má nové koryto vést.

Bobr zpevňoval okraje větvemi.

Mýval nosil kameny.

Tedy většinou.

Občas přinesl šišku.

Jednou houbu.

A jednou něco, co podle něj byl výborný kámen.

Byl to kus starého dřeva.

„Mývale," řekl bobr.

„Ano?"

„Potřebuju kameny."

„Jasně."

„Kameny jsou tvrdé."

„Vím."

„A těžké."

„Samozřejmě."

„A nejsou ze dřeva."

Mýval se podíval na věc ve svých tlapách.

„Tak tenhle nepoužijeme."

11

Jen několik malých větví

Po chvíli bylo malé koryto připravené.

Bobr se vrátil k hrázi.

„Teď musíme uvolnit jen několik malých větví.“

Ukazoval jednu po druhé.

„Tahle může ven.“

Liška ji vytáhla.

Do nového koryta začal prosakovat tenký pramínek.

„Tahle taky.“

Medvěd ji opatrně uvolnil.

Pramínek zesílil.

„A tahle.“

Králičice Bětka zatáhla.

Voda už tekla novým korytem.

Všichni se usmáli.

„Funguje to!“ vykřikla králičice.

Bobr přikývl.

„Pomalu. Přesně tak.“

Pak ukázal na silnou větev uprostřed hráze.

„A na tuhle rozhodně nikdo nesahejte.“

Mýval stál vedle ní.

Podíval se na bobra.

Pak na větev.

„Na tuhle?“

„Ano.“

Mýval na ni položil tlapu.

„Tuhle velkou?“

„Ano.“

„Co vede sem?“

„ANO.“

„Dobře.“

Mýval tlapu sundal.

Větev se zachytila za jeho ocas.

Mýval vykročil.

KŘUP.

Všichni ztuhli.

Mýval se pomalu otočil.

V tlapkách nic neměl.

„Tentokrát jsem na ni opravdu nesahal.“

KRRRŘŘŘK.

Bobr Bob vytřeštil oči.

„UTÍKEJTE!“

12

Když hráz povolila

Hráz se pohnula.

Ne celá.

Jen její prostředek.

Ale to stačilo.

Mezi větvemi vystříkl proud vody.

Narazil do nového koryta.

Králičice uskočila.

Liška popadla několik větví.

„Musíme ho udržet v korytě!“

„Kameny!“ křikl bobr.

Medvěd začal nosit ty největší.

Bobr je skládal podél okrajů.

Sova Adélka létala nad vodou.

„Vlevo! Přetéká vlevo!“

Liška běžela tam, kam ukazovala.

Králičice ucpávala malé mezery hlínou.

Mýval stál uprostřed všeho.

„Co mám dělat?!“

„NIC!“ zakřičel bobr.

Mýval přikývl.

„To umím!“

Pak se ozvalo další prasknutí.

Kus hráze se utrhl.

Proud vody zasáhl nový val z kamenů.

Jeden kámen se pohnul.

Pak druhý.

Bobr se rozběhl.

„Nevydrží to!“

Medvěd se opřel do největšího kamene.

„Pomůžu!“

Ani jeho síla ale nestačila.

Voda tlačila stále víc.

„Potřebujeme něco, co ten kámen podepře!“ vykřikla liška.

Všichni se rozhlíželi.

Nic.

Jen větve.

Bláto.

Listí.

A mýval.

Mýval Alfréd se podíval na bobra.

Pak na kámen.

Pak na kus dřeva, který před chvílí přinesl.

Ten, kterému říkal kámen.

Popadl ho.

„Mám to!“

„Co?!“

Mýval vrazil kus dřeva pod uvolněný balvan.

Zapřel se.

Dřevo se zaklínilo mezi dva kameny.

Balvan se zastavil.

Voda kolem něj proletěla do připraveného koryta.

Bobr na něj zíral.

„To…“

Mýval čekal.

„…je výborná vzpěra.“

Mýval se rozzářil.

„Já věděl, že je to dobrý kámen.“

„Pořád to není kámen.“

„Teď není čas se hádat.“

13

Alfrédův výborný „kámen“

Voda proudila novým korytem.

Hladina za hrází pomalu klesala.

Jak hladina klesala, voda tlačila na hráz stále méně.

Praskání ustalo.

Bobr ještě několik míst zpevnil.

Medvěd nanosil poslední kameny.

Liška pročistila výtok.

Králičice hlídala, aby voda netekla směrem k lesním norám.

Sova sledovala celé místo shora.

„Hladina klesá!“ zavolala.

Všichni se zastavili.

Poslouchali.

Voda šuměla mezi kameny.

Ne burácela.

Nevalila se lesem.

Prostě tekla.

Bobr se posadil.

„Teď můžeme hráz postupně rozebrat.“

Mýval se postavil vedle něj.

„Takže zachráněno.“

„Zatím.“

„A moje dřevo pomohlo.“

Bobr se podíval na vzpěru.

„Pomohlo.“

Mýval se spokojeně usmál.

„Takže jsem to celé zachránil.“

Bobr otevřel tlamu.

Liška mu položila tlapu na rameno.

„Nech ho.“

14

Potok se vrací

Když se vraceli domů, uslyšeli něco, co jim celé dopoledne chybělo.

Šplouchání.

Potok se vracel.

Nejdřív jako tenký proud.

Potom silnější.

Voda obtékala kameny, plnila malé tůňky a běžela dál lesem.

Když dorazili k místu, kde ráno zachránili rybky, králičice se rozběhla dopředu.

„Už je tu!“

Rybky v nové tůňce kroužily kolem kamenů.

Medvěd došel k vodě.

Nabral si plné tlapy a napil se.

Spokojeně vydechl.

„Tak.“

Liška se usmála.

„Teď už máš všechno?“

Medvěd Bruno přikývl.

„Klid, snídani a potok.“

Vtom se ozvalo: „Bobře!“

Bobr ztuhl.

Mýval stál o kus dál po proudu.

Ukazoval na hromádku větviček zachycených mezi dvěma kameny.

„Tady máš další přehradu!“

Bobr pomalu zavřel oči.

„Není moje.“

„Já jen že jsi bobr.“

„Není.“

„A je to přehrada.“

„To jsou tři klacíky!“

„Tak malá přehrada.“

Bobr se rozběhl za mývalem.

Mýval s výskotem utekl.

Ostatní se smáli.

A potok mezi nimi dál zurčel, jako by se toho dne vůbec nic nestalo.

Jen na jednom místě proti proudu zůstal mezi dvěma kameny zaklíněný podivný kus dřeva.

Nebyl to kámen.

Nikdy to nebyl kámen.

Ale kdyby se někdo zeptal mývala, řekl by vám, že právě tenhle kámen zachránil celý les.

A nikdo z ostatních už neměl sílu mu to vymlouvat.

A potok mezi nimi dál zurčel…

Autor: Martin Dvořák
U velkého dubu
www.uvelkehodubu.cz